

Entrevista a Jordi Garolera, vicepresident del Hoquei Club Sant Just

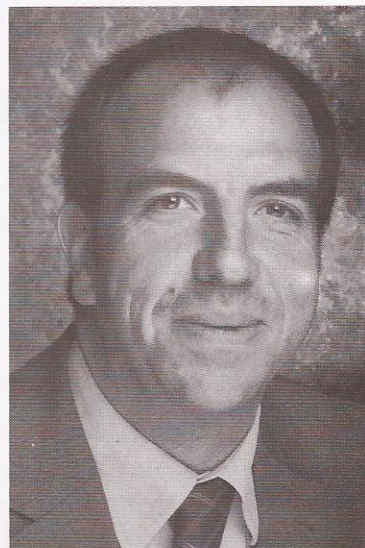
"Tornarem a ser un club de referència"

—Qui va fer possible que ara puguem parlar de l'Hoquei Club Sant Just?

—Va iniciar-ho tot la penya del silenci. Tot i que el club va començar a ser oficial el 1959, abans ja es jugava a hoquei patins al pati del roure de l'Ateneu. Ho feien aquest grup de gent que es deien "la penya del silenci" perquè, precisament, no n'eren gens, de callats. Per tant, el 1959 se celebrà l'any fundacional del club, el que vol dir que és l'any en el qual es van omplir tots els papers requerits per poder formar part de la Federació.

—Com van ser aquells inicis?

—Als inicis les ganes de jugar superaven l'aspecte econòmic. Els porters, per exemple, jugaven sense proteccions, només es salvaguardaven amb fulls de diari. Alhora, es jugava amb discos de fusta com a l'hoquei gel i no pas amb pilotes. Sens dubte, el fet de jugar amb una pista amb un roure al mig va esdevenir tot un símbol de superació: es van forjar tot un seguit de jugadors-roures. La data històrica del naixement oficial del club és la del 4 d'agost de 1959. La primera junta estava integrada per Fernando Leuthard (president), Pere Sardà (vicepresident), Francisco Rubio (secretari), Teodoro Izaga (tresorer), Joan Baptista Pi (comptador) i com a vocals, Andrés Vallespín, Fidel Poll, Jordi Bosch, Joan Castaño i Magí Campreciós. Per tant, arribat el mes de setembre de 1959, en el poble ja hi havia un equip sènior i un de juvenil

—Quin ha estat el moment àlgid —esportivament parlant— d'aquests 50 anys de la vostra entitat?

—Sens dubte, l'ascens del primer equip a la màxima divisió, la temporada 1974-75. L'últim partit va ser contra el Claret. El matx va acabar 3 a 3 i, amb aquest resultat, ascendíem a primera. Sens dubte, tota una fita històrica per l'esport santjustenc. Aquest equip estava conformat pels mítics jugadors Jaume Cortès, Matías Alcázar (porters), Albert Ruywamba, Pere Bosch, Josep Barba, Jaume Gaig, Albert Loren, Víctor

Fernández i Vicenç Riera. Els partits, que es jugaven els diumenge al matí, eren molt concorreguts, i es feien rifes de tortells de diumenge per recaptar diners. D'aquesta manera es pagaven als arbitratges.

—Quina va ser l'evolució del club?

—Després d'aquests inicis, el club va anar creixent molt bé. El planter va néixer, sobretot, de l'escola Núria. D'allà van sortir els millors jugadors que, fins i tot, van arribar a fitxar per clubs com el Barça i l'Espanyol. A la dècada dels 70 i principis dels 80, el club va estar al zenit de l'hoquei nacional. Jo, quan jugava i era un xavalet, me'n recordo veure les graderies plenes per poder gaudir de l'espectacle que ofería el primer equip d'hoquei. Recordo que els diumenges era sagrat anar a veure el primer equip. Per entrar-hi havies de ser jugador o soci, sinó et podies quedar al carrer. Agrupar tanta gent, ara, ho aconseguim el dia de la presentació oficial dels diferents equips a l'inici de la temporada.

Es va jugar primer a la pista del roure, després al Montserrat, més tard al Montseny i, *a posteriori*, a la Bonaigua. Quan van començar les obres de la primera instal·lació de la Bonaigua es va crear un forat i allò va fer molt de mal a l'hoquei local. Aleshores, va ser quan un grup de gent vàrem unir-nos per intentar redreçar el tema i tornar a pujar el club, ja que vàiem que se'n anava tot en orris. Quan veig el que érem i el que som, em sento molt orgullós de la feina feta. Nosaltres no veurem 50 anys més d'hoquei a Sant Just, però el club té una molt bona base per seguir construint. Tot i que crec que el futur de l'esport s'hauria de professionalitzar, ja que crec que ara tot és massa amateur. Per exemple, es podria fer a través de fundacions... Tots els que conformem la junta actual, som pares de fills i ho fem tot desinteressadament.

—Com veus la situació actual de l'hoquei santjustenc i el català?

—L'objectiu que ens vam proposar és que l'hoquei Sant Just tornés a ser un referent de l'hoquei català. Possiblement era un objectiu molt alt però, sí és cert que amb la feina que hem fet al llarg d'aquest temps fa que, a la temporada del cinquantenari, tinguem equips —un total d'11— a cadascuna de les categories i això és molt important. Tenim molt clar que el futur de l'hoquei Sant Just és la base i treballlem molt en aquest sentit. Estan pujant més que bé els més petits de la casa.

Tot i així, ens veiem condicionats pel pavelló. Necessitem una pista amb baranes i unes condicions mínimes per poder-hi patinar. Això és vital per poder créixer molt més com a entitat i això, a dia d'avui, ens dificulta poder fer-nos més grans. A banda d'això, hi ha el tema econòmic...

Aquí a Catalunya som la tercera federació més important. Ens consta que a nivell de nens i de la resta, el nostre esport se situa entre els més grans. Tot i així, crec que hem de tenir una federació molt forta. Hem d'apropar-nos al bàsquet, des de molts punts de vista. Òbviament, és bàsic que els mitjans de comunicació donin més importància a aquest esport. Jo crec que és un esport amb molt de ganxo.

—Com se sosté un ens esportiu com el vostre?

—Nosaltres tirem endavant gràcies a les ajudes de l'Ajuntament, les quotes de pares i els patrocinadors. D'aquests tres focus invertim el 100% en material de porters i el material per a l'entrenament i tota la resta va destinat als entrenadors. La qual cosa vol dir que, si vols fer un equip de referència, necessites molts diners perquè els bons entrenadors van molt buscats. Tanmateix, crec que amb el temps

Fotografia de presentació dels onze equips de la temporada, juntament amb els seus entrenadors i delegats.

podrem tenir un equip —de nou— de primera línia. Si els més menuts continuen així, tindrem assegurat un bon hoquei a Sant Just.

Tenim molta gent. El dia de la presentació dels equips per a la temporada del cinquantenari hi havia més de 200 persones, per tant, som una gran família. La quota de participació és molt gran. Tenim molts equips, bons entrenadors, delegats, coordinadors, nova gent a la junta, director esportiu, etcètera... En definitiva, amb aquesta estructura i tot el que hi ha darrere podem anar creixent molt, podem anar fent un gran club.

—Com penseu celebrar aquests 50 anys d'història?

—De moment, ja varem fer una presentació dels equips molt especial. Farem una exposició fotogràfica de la nostra història a Can Ginestar, editarem el llibre de la història del club, difondrem un DVD del club i el colofó final serà un torneig per commemorar el cinquantenari.

** Fonts: Ramon Villalonga Escudero, gràcies als fragments que hem pogut consultar del llibre — encara no publicat —, referents al començament del patinatge a Sant Just i a la temporada en què l'equip d'hoquei va pujar a primera divisió.*